

Mga magulang, anak at simbahan

Bilang mga miyembro ng lipunan, kailangang turuan ng mga Kristiyanong magulang ang kanilang mga anak, at hindi nila dapat iwanang ganoong singil sa simbahan, o anumang ibang institusyon.

Mga magulang, anak at simbahan

Panimula

Ano ang magagawa ko upang mapanatili ang aking anak sa simbahan? Ito ay isang katanungan na tinanong ng maraming mga Kristiyanong magulang.

Ang mga may maliliit na bata ay nais ng mga formula upang mapigilan ang kanilang mga anak na lumayo sa simbahan, at ang mga may malalaking anak, na nagpalayo sa kanilang simbahan, ay nais ng Diyos na gumawa ng isang himala.

Anong gagawin?

Anak ng isang mananampalataya ay kailangang muling ipanganak

Una sa lahat, dapat magkaroon ng kamalayan ang bawat Kristiyano na 'ang mga anak ng laman ay hindi anak ng Diyos'. Gaya ng? Ang aking anak ba, na ipinanganak sa isang lugar ng

ebangheliko at / o lugar ng kapanganakan ng mga Protestante, ay hindi anak ng Diyos?

Ngayon, kung ang 'anak ng isang mananampalataya ay anak ng Diyos', sasang-ayon tayo na ang lahat ng mga inapo ni Abraham ay mga anak din ng Diyos, gayunpaman, hindi ito ang itinuturo ng Bibliya.

Ang apostol na si Pablo, na nagsusulat sa mga Kristiyano sa Roma, ay nilinaw na ang pagiging isang inapo ng laman ni Abraham ay hindi kung ano ang nagbibigay ng banal na pagkakaiba-iba "Hindi sa salita ng Diyos ay kulang, sapagkat hindi lahat na mula sa Israel ay mga Israelita; Hindi dahil sila ay mga inapo ni Abraham, lahat sila ay mga anak "(Roma 9: 6 -7). "... Hindi ang mga anak ng laman ang mga anak ng Diyos, ngunit ang mga anak ng pangako ay binibilang bilang mga inapo" (Roma 9: 8). Ngayon, kung ang mga anak ni Abraham ay hindi anak ng Diyos, sumusunod din na ang anak ng isang mananampalataya ay hindi anak ng Diyos.

Samakatuwid, ang sinumang nagnanais na makamit ang banal na pagbabago ay dapat magkaroon ng parehong pananampalataya na mayroon ang mananampalatayang si Abraham, iyon ay, upang ang anak ng isang Kristiyano ay maging anak ng Diyos, kinakailangang maniwala siya sa parehong paraan na naniniwala ang ama sa mensahe ng ebanghelyo .

"Alamin kung gayon, na ang mga nasa pananampalataya ay mga anak ni Abraham" (Gal. 3: 7).

Ang mga nabuo lamang sa pamamagitan ng hindi nabubulok na binhi, na siyang salita ng Diyos, ay mga anak ng Diyos, samakatuwid nga, ang mga anak ng mga Kristiyano ay hindi kinakailangang mga anak ng Diyos.

Ang Iglesia ay ang katawan ni Kristo

Pangalawa, dapat magkaroon ng kamalayan ang lahat ng mga Kristiyano na ang katawang ni Cristo, na tinatawag ding simbahan, ay hindi maaaring malito sa mga institusyon ng tao, tulad ng pamilya at simbahan. Ang pagiging bahagi ng isang institusyong pantao ay hindi ginagawang ang tao ay kabilang sa katawan ni Kristo, iyon ay, maligtas.

Ang responsibilidad na turuan

Bilang isang miyembro ng lipunan, ang mga Kristiyanong magulang ay kailangang turuan ang kanilang mga anak, at hindi mo dapat iwanang ganoong singil sa simbahan, o anumang ibang institusyon. Ang nasabing gawain ay lamang at eksklusibo ng mga magulang. Kung ang mga magulang ay wala, ang gawaing ito ay dapat ilipat sa ibang tao na gampanan ang papel na ito: lolo't lola, tiyuhin, o, bilang huling paraan, isang institusyong itinatag ng lipunan (orphanage).

Bakit hindi maitalaga ang misyon ng pagpapalaki ng mga bata? Sapagkat sa loob ng normalidad, ang mga magulang ay ang mga tao na may pinakamahusay at pinakadakilang pagtitiwala sa mga unang taon ng buhay ng isang indibidwal. Batay sa ugnayan ng pagtitiwala na ito, ang institusyon ng pamilya ay nagiging isang laboratoryo kung saan ang lahat ng mga pagsubok upang makabuo ng isang responsableng mamamayan ay isinasagawa.

Nasa loob ng pamilya na malalaman ng isa kung ano ang awtoridad at responsibilidad. Ang mga ugnayan ng tao ay natutunan at nabuo sa loob ng pamilya, tulad ng fraternity, pagkakaibigan, pagtitiwala, respeto, pagmamahal, atbp.

Dahil ang mga magulang ay mayroong pinakamahusay at pinaka

mapagkakatiwalaang ugnayan, sila rin ang pinakamahusay na ipinakita ang ebanghelyo ni Cristo sa mga bata sa proseso ng pang-edukasyon. Samakatuwid, ito ay salutaryo na ang mga magulang ay hindi ipakita ang kanilang mga anak sa isang mapaghiganti at masungit na Diyos. Mga parirala tulad ng: “-*Huwag gawin ito dahil hindi gusto ito ng tatay! O, – kung gagawin mo ito, pinarurusahan ng Diyos!*”, Hindi nasasalamín ang katotohanan ng ebanghelyo at nagdudulot ng napakalaking pinsala sa pag-unawa ng bata.

Ang ugnayan na itinatag ng ebanghelyo sa pagitan ng Diyos at ng mga tao ay ginagabayan ng pagtitiwala at katapatan. Posible bang magtiwala sa isang taong masungit at mapaghiganti? Hindi! Ngayon, paano posible para sa isang kabataang lalaki na magtiwala sa Diyos, kung ano ang naiharap sa kanya ay hindi tugma sa katotohanan ng ebanghelyo?

Kailangang ipakita ng mga magulang sa kanilang mga anak na ang ilang pag-uugali ay hindi natitiis dahil ang ama at ina ay mabisang hindi sumasang-ayon. Na ang gayong mga pag-uugali ay mabisang ipinagbabawal ng ama at ina. Na ang gayong pag-uugali ay nakakasama at hindi din aprubahan ng buong lipunan.

Huwag ipakita sa iyong anak ang isang may sama ng loob, kinakabahan na Diyos na handang parusahan ka para sa anumang maling gawi. Ang nasabing pag-uugali sa bahagi ng mga magulang ay malinaw na nagpapakita na iniwasan nila ang kanilang responsibilidad bilang isang tagapagturo

Ang pagtuturo sa mga bata sa pamamagitan ng pagtataguyod ng isang relasyon ng takot, pagkakaroon ng Diyos, simbahan, pastor, pari, diyablo, impyerno, pulisya, itim na mukha na baka, atbp, bilang tagapagpatupad o parusa, ay nauwi sa paggawa ng mga kalalakihan na hindi nila igalang ang mga institusyon at hamakin ang mga may kapangyarihan. Ang ganitong uri ng edukasyon ay nagtatatag ng takot sa halip na respeto, dahil ang relasyon ng pagtitiwala ay hindi itinatag. Kapag lumipas ang takot, wala nang dahilan upang sumunod.

Ang mga magulang na kumikilos sa ganitong paraan kapag tinuturuan ang kanilang mga anak ay mayroong bahagi ng pagkakasala sa mapanlinlang na kanilang mga anak. Ang simbahan ay mayroon ding bahagi, sapagkat nabigo itong italaga ang mga magulang bilang tanging at lehitimong responsable para sa edukasyon ng kanilang mga anak. Ang estado ay nagkasala din, dahil ipinapalagay nito ang papel na ginagampanan ng tagapagturo, kung sa katunayan, ito ay isang sasakyan lamang para sa paghahatid ng kaalaman.

Kung ang mga pundasyon ng edukasyon ay hindi inilalarawan sa loob ng pamilya, at ang mga nasabing konsepto na inilalapat at naranasan sa mga ugnayan ng pamilya, ang anumang ibang institusyon ng tao, tulad ng simbahan at estado, ay tiyak na mabibigo.

Maraming mga magulang ang naglalagay sa kanilang sarili sa trabaho, pag-aaral at simbahan, gayunpaman, hindi sila namumuhunan ng oras sa edukasyon ng kanilang mga anak. Ang edukasyon ng mga bata ay nagaganap buong oras at hindi malusog na mapabayaang ang oras na ito.

Kailan magsisimulang magturo?

Ang pag-aalala para sa mga bata ay karaniwang lumilitaw lamang kapag nadama ng mga magulang na Kristiyano na ang kanilang mga anak ay inilalayo ang kanilang sarili sa institusyon ng simbahan. Nakakatakot na apela sa pagpapataw at pamimilit, pinipilit ang mga bata na magsimba. Ang gayong pag-uugali ay higit na nagkakamali kaysa hindi naituro sa bata sa tamang oras.

Ang mga katanungang ito ay bumulaga sa ilang mga magulang na Kristiyano sapagkat hindi nila alam kung ano ang kanilang tungkulin bilang miyembro ng lipunan, at kung ano ang kanilang misyon bilang isang embahador ng ebanghelyo. Hindi maaaring

ihalo ng mga magulang na Kristiyano ang dalawang pagpapaandar na ito.

Ang mga magulang na Kristiyano ay mayroong dalawang magkakaibang misyon:

a) upang turuan ang kanilang mga anak na maging miyembro ng lipunan, at;

b) ipahayag ang mga kamangha-manghang mga pangako ng ebanghelyo sa mga bata upang hindi sila lumayo mula sa pananampalataya.

Ang mga misyong ito ay dapat na isagawa mula sa isang murang edad, mag-ingat na makitungo nang sabay-sabay sa edukasyon at pagsasanay ng isang mamamayan, nang hindi napapabayaang ang pagtuturo ng salita ng katotohanan, binibigyang diin ang pag-ibig at katapatan ng Diyos.

Mula sa isang murang edad ang bata ay dapat turuan na igalang ang mga awtoridad, at sa pamamagitan ng mga magulang na ang bata ay gagamitin hinggil sa pagsumite sa awtoridad. Sa pamamagitan ng mga kapatid, lolo't lola at mga tiyo ay matutunan ng bata ang paggalang at pagkakumpirma. Tulad ng mga kaibigan, guro, kapitbahay at hindi kilalang tao, matututo ang bata ng mga pakikipag-ugnay sa mundo.

Paano ang tungkol sa ebanghelyo? Ano ang inirekomenda ng Bibliya? Nabasa natin sa Deuteronomio ang sumusunod: "At ituturo mo sa iyong mga anak at pag-usapan ang mga ito habang nakaupo sa iyong bahay, at naglalakad sa daanan, at nahihiga at bumangon" (Deut 6: 7). Tungkol sa paraan ng pamumuhay ang bata ay dapat na turuan sa lahat ng oras, iyon ay, sa bahay, sa daan, sa oras ng pagtulog at kapag bumangon.

Ang tagubilin ng mga sagradong 'sulat' ay responsibilidad ng mga magulang! Ang pagdedelegar ng gayong pagpapaandar sa guro ng paaralang Linggo ay hindi inirerekomenda ng mga banal na kasulatan, bukod dito, nililimitahan nito ang oras ng

pagtuturo tungkol kay Cristo na isang beses sa isang linggo, sa loob ng isang oras lamang. Ganap na naiiba sa inirekumenda ng banal na kasulatan: pang-araw-araw na pagtuturo.

Mga bata at lipunan

Kailangang tulungan ng mga magulang ang mga anak na maunawaan na ang bawat isa ay may utang sa pagsunod sa mga magulang at lipunan. Ang pagsumite sa mga magulang ngayon ay isang sanaysay at isang apprenticeship sa pagsusumite na kakailanganin ng lipunan, kapwa sa paaralan at sa trabaho.

Matapos mabigyan ng tagubilin, kahit na ang kabataan ay hindi nais na sundin ang ebanghelyo ni Cristo, magkakaroon tayo ng isang mamamayan na nakatuon sa ilang mga pagpapahalagang panlipunan.

Isa sa mga nauugnay na problema sa edukasyon ng mga anak ng mga Kristiyano ngayon ay ang paghahalo ng edukasyon sa pamilya sa simbahan. Ang pagdedelekta sa simbahan ng responsibilidad na maghatid ng mga halagang pangkulturang kultura ay isang malaking pagkakamali. Kapag ang kabataan ay lumaki at nabigo sa ilang mga tao sa loob ng institusyon, nagtapos siya sa paglayo mula sa pagiging kasapi ng pamayanan na kanyang dinaluhan, at kasabay nito ay naghimagsik siya laban sa anuman at lahat ng uri ng mga pagpapahalagang panlipunan.

Kung may kamalayan ang mga magulang na hindi sila bumubuo ng mga anak para sa Diyos, higit na nalalapat ang mga ito sa edukasyon at pag e-ebanghelyo ng mga anak. Hindi rin sila nawawalan ng pag-asa kapag nakita nila na ang kanilang mga shoot ay wala sa mood na magsimba. Hindi sila makokonsensya o responsable para sa kanilang mga anak kapag hindi nila tinutugunan ang ilang mga isyu sa institusyon.

Kinakailangan na turuan ang mga bata sa pamamagitan ng

pagtuturo ng salita ng Diyos, gayunpaman, nang hindi nakakalimutang ipadala at itaguyod ang mga pagpapahalagang panlipunan. Kasama sa edukasyon ang pag-uusap, paglalaro, pagsaway, babala, atbp. Pahintulutan ang mga bata na maranasan ang lahat ng mga yugto ng buhay, mula pagkabata, pagbibinata at kabataan.

Ngunit, ano ang gagawin kapag ang mga bata ay nalalayo sa simbahan? Una, kinakailangan upang makilala kung ang mga bata ay naligaw mula sa ebanghelyo o inilayo ang kanilang sarili mula sa isang partikular na institusyon.

Ang pagwawalang-bahala sa mga alituntunin ng elementarya ng ebanghelyo ay humahantong sa mga magulang na lituhin kung ano ang ibig sabihin na maging isang anak ng Diyos na kabilang sa isang partikular na simbahan. Kung ang isang bata ay hindi na regular sa simbahan, hindi siya dapat lagyan ng label na isang ligaw, o na siya ay patungo sa impyerno, atbp.

Kung ang isang tao ay nagpahayag ng katotohanan ng ebanghelyo tulad ng sinabi ng mga banal na kasulatan, nangangahulugan ito na hindi siya naligaw, ngunit dapat alerto lamang sa pangangailangan na magtipon. Maaaring kailanganin para sa mga magulang na siyasatin kung bakit iniwan ng kanilang mga anak ang ugali ng pakikipagtagpo sa ibang mga Kristiyano.

Ngayon, kung ang anak na lalaki ay hindi ipahayag ang katotohanan ng ebanghelyo at patuloy na magtipon sa labas ng ugali, ang kanyang kalagayan sa harap ng Diyos ay nakakagambala. Ano ang nalalaman niya tungkol sa ebanghelyo? Ipinahayag ba niya ang pananampalataya ng ebanghelyo? Kung ang sagot ay negatibo, kinakailangang ipahayag ang katotohanan ng ebanghelyo, upang siya ay maniwala at maligtas, at hindi lamang isang nagsisimba.